

költőjét: Kürti László mátészalkai, de európai magyar költőt ez a díj is segítse hozzá a Kocsis-Hauser-, a Balázs Ferenc-, a Vörös Postakocsi- és a Litera Net-napló-díjak után költészete további értékteremtéséhez, és annak a magatartásnak a megőrzéséhez, amit

Tükörhatás című versében így fogalmazott meg: „Sorsokat bíztak rám, fájdalmasok, ingyen, / mégsem vagyok hitvány, hitszegő, áruló, / fröccsöntött istennek közt hőre lágyuló, / ne kényszeríts térdre, eleven ismerős, / hadd legyek dalnokod, te pedig néma hős.”

KÜRTI LÁSZLÓ

szándékolt baleset

*hasznot akartam húzni belőle. felélni, kizsigerelni,
életem összes kudarcát számon kérni rajta.
a tiszánál találkoztam vele legelőször, barna volt,
szélvihar tépte a nyárfák lombjait, miközben
véletlen folyók áradtak túl épp tengerekké bennem.
szemei úgy álltak keresztbe, annyi kancsal bájjal,
mint mikor órákon keresztül sodró szeretkezések
áramában veszítesz kontrollt.*

*sárló, fiatal kancák szeszélyével szaladt messzebbre
tőlem, jött vissza újra. a szagában is volt
valami a lovakéból annak a lánynak, és úgy izzadt,
mint egy lipicai, ha nyereg alatt ficáncol.
a fogatlovak fegyelme, habzó verejtéke
kiszámíthatóbb ettől a csataktól.
de ez a fajta állati szépség fanyarkás illatával
nem kényszeríthető igák, sem törvények elé.
torkomig ért már megannyi túlszabályozott
parfüm-ittas, kisszerűen emberi férfi-nő játszma.*

*érzékenyen kérdezgettem, nem tudhattam,
látja-e saját ösztönös mibenlétét. nem látta.*

zabolátlan csikó, elköteleződni vágyó fegyelmetlenséggel.

*azt mondta, hogy ő olyan, mint bármelyik nő.
olyan volt: nem ismerte kozmoszának szubsztanciáját,
létének legbelsőbb szabálytalan beteljesületlenségeit.*

*a közmegegyezések sükké és vakká, bányalovakká tördelik
a legszentebb tüneményeket is. mikor már úgy határoztam,
meghagyom őt a gazdátlan közgondolkodásnak, na, akkor kezdett
el szemeim tükréből nagy szomjakkal inni.*